

BUNKER DAGBOEK

**KEVIN
BROOKS**

Vertaling Jenny de Jonge

De Harmonie – Amsterdam

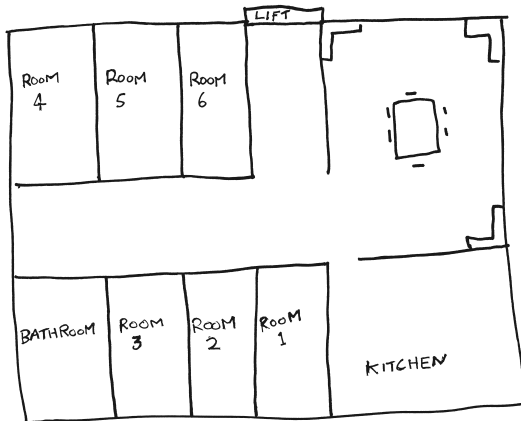
Maandag, 30 januari

10.00 u.

Dit is wat ik weet. Ik ben in een rechthoekig, compleet witgeschilderd betonnen gebouw met een laag plafond. Het is ongeveer twaalf meter breed en achttien meter lang. In het midden loopt een gang en iets meer dan halverwege haaks daarop een kleinere gang die naar een liftschacht voert. Aan de grote gang liggen zes kleine kamers, drie aan elke kant. Ze hebben allemaal dezelfde afmeting, drie bij vijf en in elke kamer staat een bed met ijzeren spijlen, een stoel met rechte rugleuning en een nachtkastje. Aan het ene eind van de gang is een badkamer en aan het andere eind een keuken. Tegenover de keuken, in het midden van een open ruimte, staat een rechthoekige houten tafel met zes houten stoelen. In elke hoek is een L-vormige bank.

Er zijn geen deuren. Geen ramen. Erin of eruit kan alleen met de lift.

Het geheel ziet er ongeveer zo uit:



In de badkamer staan een roestvrijstalen bad, een stalen wastafel en een wc. Geen spiegels, geen kasten, geen badkamerspullen. De keuken heeft een aanrecht, een tafel, een aantal stoelen, een elektrisch fornuis, een koelkastje en een muurkast. In de kast zitten een plastic afwasteil, zes platte plastic borden, zes plastic glazen, zes plastic bekers, zes plastic couverts.

Waarom zes?

Ik weet het niet.

Ik ben hier de enige.

Het doet hier ondergronds aan. De lucht is drukkend, tastbaar, klam. Nee, hij is niet klam, voelt alleen klam. En het ruikt naar een oud huis, maar het is nieuw. Alsof het er al heel lang is, maar nooit is gebruikt.

Er zijn nergens lichtknopjes.

Aan de muur in de gang hangt een klok.

Om acht uur 's ochtends gaan de lichten aan en om middernacht weer uit.

Diep binnen in de wanden zit een zacht zoemend geluid.

12.15 u.

Niets beweegt.

De tijd kruipt.

Ik dacht dat hij blind was. Zo luisde hij me erin. Ik snap nog steeds niet dat ik erin ben getrapt. Steeds opnieuw draai ik het in mijn hoofd af in de hoop dat ik iets anders zal doen, maar altijd is de uitkomst hetzelfde.

Het gebeurde zondagochtend vroeg. Gisterochtend. Ik deed niks bijzonders, hing een beetje rond in de stationshal van Liverpool Street, probeerde warm te blijven, was op zoek naar resten van de zaterdagnacht. Ik had mijn handen in mijn zakken, mijn gitaar op mijn rug, mijn ogen op de grond gericht. Zondagochtend is een goede tijd om van alles te vinden. Op zaterdagavond worden mensen dronken.

Ze haasten zich om de laatste trein naar huis te halen. Ze laten dingen vallen. Geld, creditcards, mutsen, handschoenen, sigaretten. De schoonmakers pikken het merendeel van de beste spullen in, maar soms kijken ze over iets heen. Een keer heb ik een nep-Rolux gevonden en er tien pond voor gebeurd. Dus kijken loont altijd de moeite. Maar het enige dat ik die ochtend had gevonden was een gebroken paraplu en een halfleeg pakje Marlboro. De paraplu gooide ik weg maar de sigaretten hield ik. Ik rook niet, maar sigaretten zijn altijd de moeite van het bewaren waard.

Dus liep ik daar een beetje rond te scharrelen, toen er twee perronopzichters uit een zijdeur kwamen en op me af liepen. Een van hen was een bekende, een jonge zwarte man die Buddy heet en meestal oké is, maar die andere kende ik niet. En diens gezicht stond me niet aan. Het was een grote kerel met een pet en schoenen met stalen neuzen en dat zag er niet lekker uit. Misschien was dat onzin en hadden ze me waarschijnlijk sowieso niet lastiggevallen, maar je kunt altijd maar het beste op safe spelen, dus keek ik naar de grond, deed mijn capuchon omhoog en liep weg naar de taxistandplaats.

En toen zag ik hem. De blinde. Regenjas, hoed, donkere bril, witte stok. Hij stond bij de achterkant van een donkergekleurd bestelbusje. Een Transit, geloof ik. De achterportieren stonden open en op de grond stond een zwaar uitziende koffer. De blinde had moeite om de koffer achter in het busje te krijgen. Dat lukte niet echt. Hij had iets aan zijn arm. Die hing in een doek.

Het was nog aan de vroege kant en het station was verlaten. Ik hoorde de twee perronopzichters met hun sleutels rammelen en ergens om lachen. Afgaande op het geluid van de klikklakschoenen van die grote wist ik dat ze bij me vandaan liepen naar de roltrap die boven bij McDonald's uitkomt. Ik wachtte even om er zeker van te zijn dat ze niet terugkwamen en richtte toen mijn aandacht op de blinde. Behalve het Transitbusje was de taxistandplaats leeg. Geen taxi's, geen wachtende klanten. Alleen die blinde en ik. Een blinde met zijn arm in een mitella.

Ik dacht erover na.

Als je wilt zou je weg kunnen lopen, zei ik tegen mezelf. Je hoeft hem niet te helpen. Je zou gewoon stilletjes weg kunnen lopen. Hij is blind, hij komt het toch nooit te weten.

Maar ik liep niet weg.

Ik ben een aardige jongen.

Ik kuchte om hem te laten weten dat ik er was, liep toen naar hem toe en vroeg of hij hulp kon gebruiken. Hij keek me niet aan. Hij hield zijn hoofd omlaag. En dat vond ik een beetje raar. Maar toen dacht ik dat het misschien iets van blinden was. Ik bedoel waarom zou je iemand aankijken als je hem toch niet kunt zien?

‘Het komt door mijn arm,’ mompelde hij terwijl hij naar de mitella wees. ‘Ik krijg de koffer niet goed beet.’

Ik bukte en tilde de koffer op. Hij was niet zo zwaar als hij eruitzag.

‘Waar wilt u hem hebben?’ vroeg ik.

‘Achterin, graag,’ zei hij.

Er zat verder niemand in de bus, niemand achter het stuur. Wat wel een beetje verrassend was. Achter in de bus was het ook vrij leeg op een paar stukken touw, wat plastic zakken en een oude stoffige deken na.

De blinde zei: ‘Zou je hem misschien voor mij achter de voorste stoelen willen zetten? Dan krijg ik hem er makkelijker uit.’

Nu begon ik me een beetje ongemakkelijk te voelen. Er voelde iets niet goed. Wat deed die kerel hier? Waar ging hij naartoe? Waar kwam hij vandaan? Waarom was hij helemaal in zijn eentje? Hoe kon hij nou rijden, verdomme? Ik bedoel, een blinde met een gebroken arm?

‘Als het niet te veel gevraagd is?’ zei hij.

Misschien is hij niet totaal blind, dacht ik. Misschien ziet hij voldoende om te kunnen rijden? Of misschien is hij er zo een die net doet of hij invalide is om een speciale parkeervergunning in de wacht te slepen?

‘Alsjeblieft,’ zei hij. ‘Ik heb haast.’

Ik stapte over mijn twijfels heen en klom in de bus. Wat kon mij het

nou schelen of hij wel of niet blind was? Zet gewoon zijn koffer in die bus. Laat het hem verder zelf uitzoeken. Ga op zoek naar een warm plekje. Wacht tot er leven in de brouwerij komt. Kijk wie er is – Dove kwartel, Mooie Bob, Windsor Jack. Kijken wat er gebeurt.

Ik liep naar de voorste stoelen toen ik de bus naar beneden voelde veren en wist dat de blinde achter me aan in de auto was geklommen.

‘Ik wijs even waar je hem moet zetten,’ zei hij.

Toen wist ik dat ik te grazen was genomen maar het was al te laat en toen ik me naar hem omdraaide greep hij mijn hoofd en klemde een vochtige doek over mijn gezicht. Ik begon te kokhalzen, ademde chemische troep in: chloroform, ether, of wat ook. Ik kreeg geen adem. Geen lucht. Mijn longen stonden in brand. Ik dacht dat ik doodging. Ik verzette me, maaide met mijn benen en mijn ellebogen, schopte, stampte, rukte als een gek mijn hoofd alle kanten op, maar het hielp niet. Hij was sterk, veel sterker dan hij had geleken. Zijn handen hadden mijn schedel in een paar bankschroeven. Na een paar seconden werd ik duizelig en toen...

Niets.

Ik moet bewusteloos zijn geraakt.

Het volgende moment zat ik in een rolstoel in een grote metalen doos. Mijn hoofd voelde helemaal beurs; ik was nog maar half bij mijn positieven en dacht heel even echt dat ik dood was. Al wat ik recht voor me uit zag was een eindeloze tunnel van verblindend wit licht. Ik dacht dat het de tunnel des doods was. Dat ik in een metalen kist was begraven.

Toen het eindelijk tot me doordrong dat ik niet dood was, het geen kist was en dat de grote metalen doos in feite gewoon een lift was waarvan de deur openstond en dat de tunnel des doods niet meer was dan een kale witte gang die zich voor me uitstreckte, was ik zo opgelucht dat ik een paar seconden lang bijna zin had om te lachen.

Dat duurde niet lang.

Ik weet niet meer precies wat er gebeurde toen ik uit de rolstoel was gestapt en de gang in was gestruikeld. Misschien ben ik weer bewusteloos geraakt, ik weet het niet. Wat ik me wel kan herinneren is dat de liftdeur dichtging en de lift naar boven ging.

Ik geloof niet dat hij heel ver ging.

Ik hoorde hem stoppen – *kedoeng, kedoenk*.

Het was nu negen uur 's avonds. Ik was nog steeds misselijk en suf en boerde steeds afschuwelijk smakende gasachtige chemische troep op. Ik was doodsbang. In shock. Ik trilde. Was totaal in de war. Wist niet wat ik moest doen.

Ik liep een kamer in en ging op het bed zitten.

Drie uur later, precies om middernacht, ging het licht uit.

Een tijdje zat ik in de verlamdende duisternis en luisterde scherp of ik de lift terug naar beneden hoorde komen. Ik weet niet wat ik verwachtte, misschien een wonder, of een nachtmerrie. Maar er gebeurde niets. Geen lift, geen voetstappen. Geen politie, geen monsters.

Niets.

Zo doodsbang als een kerkhof.

Ik dacht dat de blinde misschien wachtte tot ik in slaap zou vallen, maar daar was weinig kans op. Ik was klaarwakker. En mijn ogen bleven open.

Ik moet vermoeider zijn geweest dan ik dacht. Of anders was ik nog steeds onder invloed van het spul waarmee hij me bedwelmde had. Waarschijnlijk van alle twee wat.

Ik weet niet hoe laat het was toen ik eindelijk in slaap viel.

Toen ik vanmorgen wakker werd was het nog donker. Ik had niets van dat waar-ben-ikgevoel dat je verondersteld wordt te krijgen als je op een onbekende plek wakker wordt. Zo gauw ik mijn ogen opendeed wist ik waar ik was. Natuurlijk wist ik nog steeds niet wáár dat was, maar wel dat het dezelfde onbekende duisternis was waarin ik in slaap was gevallen. Ik herkende de ondergronds aandoende lucht.

De kamer was zwarter dan zwart. Lichtloos. Zichtloos. Ik liep op de tast naar de deur en de gang op, maar daar was het niet beter. Zwart als de hel. Ik wist niet of mijn ogen open of dicht waren. Zag geen hand voor ogen. Wist niet hoe laat het was. Zag geen klok. Kon de tijd niet eens raden. Er is niets om de tijd aan af te meten. Geen ramen, geen uitzicht, geen hemel, geen geluiden. Alleen diepzwarte duisternis en dat zenuwslopende gezoem in de muren.

Ik voelde me niets. Bestaand in niets.

Overall duisternis.

Ik bleef de muren aanraken en met mijn voet op de vloer tikken om mezelf ervan te overtuigen dat ik echt was.

Ik moest naar de wc.

Ik vond mijn weg op de tast langs de muur en was zo'n beetje halverwege de gang, toen het licht ineens aanging. Pats! Een geluidloze flits en de hele ruimte werd verlicht door een steriel witte gloed. Ik schrok me een ongeluk. Zeker vijf minuten lang kon ik me niet bewegen. Ik stond daar alleen maar met mijn rug tegen de muur hevig mijn best te doen om niet in mijn broek te plassen.

De klok aan de muur tikte.

Tik-tak, tik-tak.

Mijn ogen werden er naartoe getrokken. Het leek heel belangrijk om te weten hoe laat het was, om iets te zien bewegen. Op de een of andere manier leek het iets van belang. Een teken van leven, denk ik. Iets waar ik me op kon verlaten.

Het was vijf over acht.

Ik ging naar de wc.

Om negen uur kwam de lift weer naar beneden.

Op dat moment was ik in de keuken aan het rondscharrelen op zoek naar iets wat als wapen kon dienen, iets scherp, of iets zwaars, of scherp en zwaar. Niet dus. Alles zit ofwel vastgeklonken, aan de muur gelast, of is van plastic. Ik keek in het fornuis om te zien of ik er stukken metaal of iets dergelijks uit kon rukken, toen ik de lift hoorde

opstarten – *kedoeng, kedoeng*, een zwaar brommend geluid, een harde *kloink*, een scherpe *klik*...

En toen het geluid dat hij naar beneden kwam: *nnnnnnnnnnnn*...

Ik greep een plastic vork en liep de gang in. De liftdeur was dicht maar ik kon de lift dichterbij horen komen: *nnnnnnnnnnnn*...

Mijn spieren spanden zich. Mijn vingers grepen de plastic vork. Het voelde zielig, waardeloos. De lift stopte. *Kedoenk*. Ik brak het eind van de vork af, wreef met mijn duim over de gekartelde rand en keek hoe de liftdeur openging: *mmm-kshhh-tkk*.

Niets.

Hij was leeg.

Toen ik klein was had ik een steeds terugkerende droom over een lift. De droom speelde zich af in een grote torenflat in het centrum van de stad, vlak naast een rotonde. Wat voor gebouw het was wist ik niet. Flats, kantoren, of iets dergelijks. Wat voor stad het was wist ik ook niet. Wel dat het niet de stad was waar ik woonde. Het was een grote plaats, nogal grijs, met veel grote gebouwen en brede grijze straten. Een beetje zoals Londen. Maar het was Londen niet. Het was gewoon een stad. Een droomstad.

In mijn droom liep ik de torenflat in, wachtte op de lift terwijl ik de lichtjes in de gaten hield, en als de lift beneden aankwam stapte ik naar binnen, de deur ging dicht en op dat moment beseftte ik plotseling dat ik niet wist waar ik naartoe ging. Ik wist niet welke verdieping ik moest kiezen. Welke knop ik in moest drukken. Ik wist niets. De lift begon te zoemen, kwam in beweging en dan kwam de droompaniek. Waar ga ik naartoe? Wat moet ik doen? Op een knop drukken? Om hulp roepen?

Voor de rest weet ik er niets meer van.

Toen de lift vanmorgen naar beneden kwam en de deur open gleed, hield ik een poosje afstand en bleef er een eind vandaan naar kijken. Waarop ik wachtte weet ik niet. Gewoon om te zien of er iets gebeurde,

denk ik. Maar er gebeurde niets. Uiteindelijk, na zo'n tien minuten, kwam ik voorzichtig dichterbij en keek naar binnen. Ik ging er niet in, ik bleef bij de deur staan en keek rond. Er viel niet veel te zien. Geen bedieningspaneel. Geen knoppen, geen licht. Geen luik in het plafond. Alleen een plexiglasen folderhouder tegen de achterwand geschroefd. Doorzichtig plexiglas, A4-formaat. Leeg.

Op de gangmuur buiten de lift zit net zo'n folderhouder. Die zit vol blanco A4-vellen met daarnaast een balpen aan de muur geklemd.

???

Het is nu bijna middernacht. Ik ben hier nu bijna veertig uur. Klopt dat? Ik geloof het wel. In elk geval ben ik hier al een hele tijd en is er niets gebeurd. Ik ben er nog. Ik leef nog. Staar nog naar de muren. Schrijf deze woorden. Denk na.

Er zijn talloze vragen bij me opgekomen.

Waar ben ik?

Waar is de blinde?

Wie is hij?

Wat wil hij?

Wat gaat hij met me doen?

Wat moet ik doen?

Ik weet het niet.

Goed, wat weet ik wel?

Ik weet dat ik niet gewond ben. Ik ben helemaal heel. Armen, benen, handen, voeten. Alles doet het.

Ik weet dat ik honger heb.

En dat ik bang ben.

En in de war.

En boos.

Mijn zakken zijn leeggehaald. Ik had een briefje van tien in een van mijn sokken verstopt en dat is nu weg. Hij moet me hebben gefouilleerd.

Klootzak.

Ik denk dat hij weet wie ik ben. God mag weten hoe, maar het moet wel. Het is het enig logische. Hij weet dat ik de zoon van Charlie Weems ben en dat mijn vader stinkend rijk is. Hij heeft me gegrepen voor het geld. Me ontvoerd. Dat is het. Een ontvoering. Waarschijnlijk heeft hij al contact opgenomen met mijn vader. Hem opgebeld. Zijn nummer ergens opgezocht, hem opgebeld en losgeld geëist. Een half miljoen in gebruikte biljetten in een zwarte leren koffer achterlaten bij een benzinestation aan de autosnelweg. Geen politie want dan snijdt hij mijn oren eraf.

Ja, dat is het. Dat moet wel.

Een ordinaire ontvoering.

Waarschijnlijk haast pap zich op ditzelfde moment over de autosnelweg, tot over zijn oren onder de cognac en de drugs, moe en chagrijnig en woest op mij omdat ik hem weer veel geld kost. Ik zie zijn gezicht gewoon voor me, fronsend met bloeddoorlopen ogen door de voorruit turend naar de felle lichten van de autosnelweg en als een gek in zichzelf mompelend. Ja, ik zie hem. Waarschijnlijk vraagt hij zich af of hij had moeten proberen op me af te dingen, 150.000 had moeten bieden en akkoord gaan met 300.

Het eerste wat hij zal zeggen als hij me terugheeft, is: 'Waar heb jij verdomme de afgelopen vijf maanden gezeten? Ik werd gek van de zorgen.'

Het licht is uit.